

KATEŘINA
KAROLOVÁ

Některé cesty
nevedou zpět...

POSTRANNÍ ULIČKA

xyz

Postranní ulička

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Kateřina Karolová

Postranní ulička – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

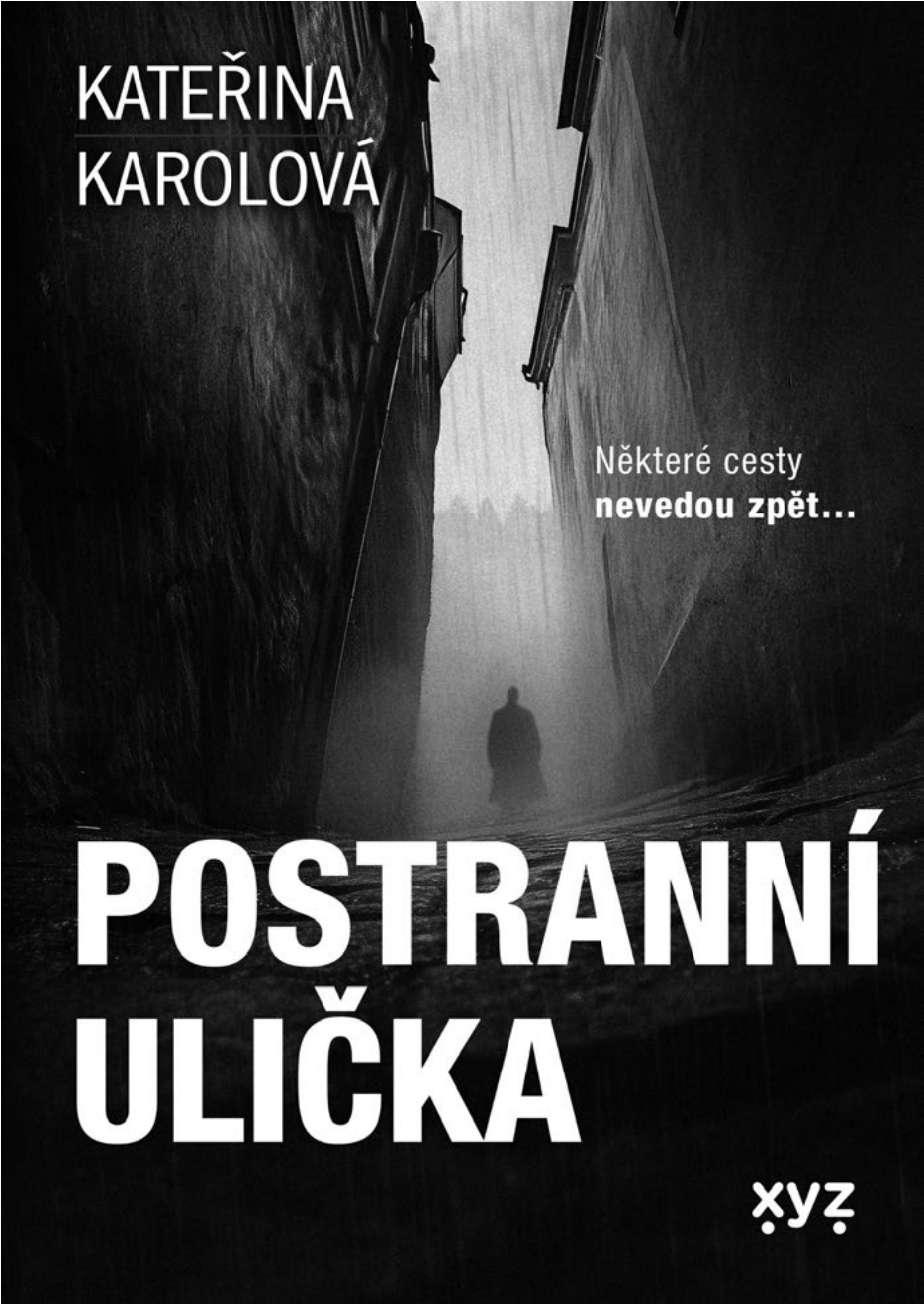

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal! Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům, využijte k tomu www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Kateřina Karolová, 2025
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-773-7
ISBN e-knihy 978-80-7683-781-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-782-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-776-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

KATEŘINA
KAROLOVÁ

Některé cesty
nevedou zpět...

POSTRANNÍ ULIČKA

xyz

POSTRANNÍ ULIČKA

KATEŘINA
KAROLOVÁ

Vandě.

Díky za to, čím mě celý život inspiruješ.

Část první

1.

Tuhle nevýraznou uličku, která mi změnila život, jsem objevil úplnou náhodou. Byla skrytá mezi řadou domů a jednalo se o úzkou škvíru s vysokými stěnami, vlhkými rohy a teplotou, která mě přiměla přitáhnout si kabát o něco blíž k tělu. Držel se v ní lezavý chlad a ovzduší bylo prosyceno těžce definovanou směsí pachů, které mi vězely v nose ještě dlouho poté, co jsem stísněný prostor opustil. Když nad tím teď zpětně přemýšlím, je vlastně zvláštní, že jsem si podivných okolností nevšiml hned, jakmile začaly být patrné. Varovné signály jsem mohl zaregistrovat jistě už na samotném konci toho podivného průchodu, ale uvědomil jsem si všechno s jistou prodlevou – až o značnou chvíli později. Řekl bych, že zhruba někde v půlce kopce, k jehož vrcholku jsem měl původně namířeno.

Musel jsem být hluboce zamyšlený, jinak si to nedokážu vysvětlit, roli však bezpochyby hrála i hlučná hlavní třída a davy turistů, kterým jsem se snažil uniknout. Jen co jsem se zbavil nechtěné společnosti a prosmýkl se zkratkou na odvrácenou stranu města, vydal jsem se s úlevou a odhodláním schodištěm vzhůru a pokračoval automaticky dál k opuštěným trasám větvícím se v uzoučké kamenité stezky. Vůbec jsem se nezajímal o to, co se okolo mne odehrává. Soustředil jsem se na výšlap, a když mi konečně došlo, že něco není v pořádku, zastavil jsem se a udiveně se rozhlédl.

Bylo mi horko.

Obklopovala mě svěží vůně, cvrlikání ptáků a vytrvalý bzukot hmyzu typický pro ty části roku, kdy je příroda v plné síle a zbroji. Vysoké stromy čněly až k nebesům, stezka, kterou jsem již zdolal, se klikatě ztrácela kdesi v údolí. Nad hlavou mi probleskovaly oslnivé paprsky, slunce nelítostně žhnulo.

Potil jsem se, a tak jsem si mimoděk rozepnul kabát a protřepal těžkou látku tak, abych se trochu osvěžil, povytáhl jsem si košili a rozepnul knoflíček u krku. Pak jsem obezřetně nasál vzduch a zaraženě vstřebával dusné ticho, jež mělo být odměnou za uspěchané povinnosti posledních dní.

Konference, kvůli které jsem do Varů přijel, a na níž jsem měl zazářit, se konala v rozlehlém sále hotelu Thermal. Ubytování jsem si zarezervoval v dostatečném předstihu, byl jsem si vědom hojné účasti a velkého zájmu široké veřejnosti. Odborné veřejnosti. Laťka byla nastavena hodně vysoko, zodpovědnost mě tížila, neboť se předpokládal nejen kvalitní výkon, ale též adekvátní reakce v následné diskusi. Přípravu jsem nepodcenil, nad knihami jsem strávil dlouhé týdny, dokud jsem nebyl s výsledkem spokojený, teď už stačilo jen nakráčet na pódium a oslnit publikum tvořené největšími kapacitami z pediatrie.

Vystupování na veřejnosti mi ovšem odjakživa nahánělo hrůzu. Ještě po promoci jsem si odbyl pár vystoupení v rámci předatestační přípravy, ale po dosažení cílové mety jsem poměrně rychle zlenivěl. Nehodlal jsem se zbytečně vystavovat stresu, a být po mém, už bych se do ničeho nenutil. Bohužel jsem však změnil zaměstnavatele a aktivní účast na kongresech představovala jednu z povinností diktovaných

mým novým vedením. Jen s těžkým srdcem jsem tak přijal rozkaz, jenž mi byl udělen.

Ihned po příjezdu do Karlových Varů jsem se ubytoval, zašel obhlédnout konferenční sál a vyřídit potřebné formality nutné k registraci. Převzal jsem si propagační materiály, shlédnul první část programu, a poté jsem se vydal do ulic, abych se před samotným večerním výkonem trochu odreagoval.

Architektura lázeňského města mi učarovala už před lety, kdy jsem ho navštívil poprvé, myslel jsem si, že se projdu kolonádou, posedím u řeky a vychutnám si kouzlo malebných zákoutí, ale znechutilo mě množství turistů a nových komerčních obchůdků určených především zahraniční klientele. Přál jsem si vyventilovat naakumulovaný stres a odlehčit nastupující nervozitu, setřást zátěž a zmírnit přetlak, nejlépe v místech oproštěných od hlučné společnosti. Zvolil jsem proto výšlap k vyhlášeným lesním vyhlídkám.

Ano. Zdál se to být docela dobrý nápad.

Ale, jak už jsem zmínil, něco se pokazilo a já se nevěřicně otáčel na místě.

Horko bylo opravdu k nesnesení.

Konsternovaně jsem si z krku odmotal šálu, setřásl kabát z ramen a přehodil ho přes zchátralé zábradlí, které vytyčovalo úsek mířící k další ze strmých cest. Zaklonil jsem se a zavrával, udělalo se mi nevolno. Jazyk se mi žízň lepil na patro, pomohla by mi lahev obyčejné vody, ale žádnou jsem bohužel nedisponoval. Během pár chvil jsem si připadal jak po intenzivním cyklu finské sauny. Pročísl jsem si spleené pramínky vlasů a z oroseného čela jsem si setřel pár zbloudilých kapiček, které mi stékaly do očí.

Ve výšce mezi stromy se tyčila kamenná socha kamzíka, k níž jsem měl původně namířeno, hřbetem ruky jsem si poupravil kostěné brýle na nose a začlonil jsem si zrak, abych dohlédl co nejdál. Pak jsem se otočil a znovu zkontroloval oblast za svými zády.

Nebylo pochyb, i když jsem si to nedokázal nijak logicky vysvětlit. Vypadalo to, jako by uprostřed lesa vrcholilo dusné a žhavé letní odpoledne.

Jenže ve skutečnosti měl být pozdní listopad.

2

Zašátral jsem po kabátě a mé znepokojení se znásobilo. Kapsa, v níž měl být uložený můj mobil, totiž zela prázdnotou. Objevil jsem pouze malý nazelenalý lístek s černou, strojově vytištěnou číslicí 29. Zaraženě jsem papírkem otáčel v prstech a marně doloval z paměti, kde jsem k němu přišel. Něco mi připomínal, ale nedokázal jsem si vybavit podrobnosti, vypadal jako kupon k výhře do tomboly nebo vstupenka do vesnického kina, což byla samozřejmě hloupost. Již roky jsem se podobných akcí neúčastnil.

Prohledal jsem důkladně každý záhyb v látce, a to včetně podšívky, pátral jsem, jestli mi snad přístroj nepropadl nějakou skrytou dírou až dolů k samotnému okraji kabátu, ale bezvýsledně.

Narazil jsem na peněženku, která trčela ze zadní části mých kalhot, a zběžně jsem zkontroloval hotovost i jednotlivé karty, abych se ubezpečil, že uvnitř nic nechybí. Postrádal jsem jen telefon. Musel jsem ho někde zapomenout nebo vytrazit!

Spěšně jsem popadl své svršky a rozešel se zpátky. Zrakem jsem bloudil po zemi a spílal si za svou zálibu v přírodních materiálech. Kryty či potahy všech svých osobních věcí jsem vždy volil v nenápadných odstínech hnědé a béžové, nerad jsem na sebe totiž jakkoliv upozorňoval. Křiklavé barvy nebo neobvyklé doplňky – to nebylo nic pro mě. Nevystupoval jsem zbytečně z davu.

Bohužel bylo veškeré vynaložené úsilí marné. Stezka zela prázdnotou, a přestože jsem se znovu vrátil a pečlivě špičkou boty pročesal i trávu u křoví a okolo stromů, neobjevil jsem jedinou stopu.

Byl jsem bezradný.

Seběhl jsem až k okraji lesa a zahleděl jsem se na ošuntělou část města, jež mi byla náhle jen velmi málo povědomá. Pokoušel jsem se zrekapitulovat detailní sled chvil, které předcházely mému výšlapu vzhůru, a vyděsilo mě, že jsem si téměř nic nepamatoval.

Navštívil jsem jednu z kaváren? Zabrousil jsem do některého z obchodů? Komunikoval jsem s nějakým člověkem?

Možná, přemítal jsem. Nechápal jsem, co se děje.

Nestal jsem se obětí útoku nebo přepadení? Neublížil mi někdo?

Ohmatal jsem si hlavu, zda nenarazím na zranění, které by mohlo vysvětlit mé akutní pomatení, ale zdál jsem se být v naprostém pořádku.

Prohlédl jsem si kabát, jenž jsem třímal v rukou, přejel jsem prsty po řadě knoflíčků od košile a zastavil se až u pásku od kalhot vyrobených z drahé, kouřově šedivé látky. Jednotlivé kusy jsem si pořídil speciálně pro tuto příležitost, chtěl jsem na pódiu vypadat dobře, nelitoval jsem jediné koruny, kterou jsem do svého outfitu investoval.

Vyhrnul jsem si rukávy, ale na pažích ani rukou jsem neobjevil žádné stopy po zápase. Mé oblečení bylo čisté a vyžehlené, nic nenasvědčovalo divoké roztržce se zlodějem či nervovému zhroucení, po kterém bych sám od sebe učinil něco nepatřičného.

Roztržitě jsem si z nosu strhl brýle a promnul si oči, abych se uklidnil, po zádech mi stékaly čůrky potu.

Jak to, že je horko? Vedro na konci listopadu?!

V předpovědi počasí přece hlásili brzký nástup zimy, i proto jsem si do kufru přibalil svetr navíc a těsně před odjezdem přemýšlel, zda nepřihodit i rukavice. Z hotelu jsem odcházel s límcem kabátu vytaženým až k uším a byl jsem vděčný za hluboké kapsy, do nichž jsem mohl vrazit zkrchlé prsty. Byl jsem zkrátka připravený na pořádně studený víkend, jenže aktuálně jsem se trápil i v obyčejné košili.

Fascinovaně jsem se rozhlížel. V lese za mými zády, stejně jako v ulici přede mnou rozhodně nepanoval podzim. Mohla za náhlou změnu počasí nějaká raritní anomálie? Globální oteplování spjaté s extrémním výkyvem teplot na lokální úrovni? Nebo tak něco?!

Taková blbina!

Kdybych aspoň neztratil svůj mobil. Připadal jsem si bez něj jako bez ruky. *Kdo ví, kde skončil*, zoufal jsem si. Jediným řešením bylo vrátit se na hotel a zjistit, co se děje.

S něčím tak absurdním jsem první den kongresu rozhodně nepočítal!

3

Rozrušeně jsem si to namířil mezi domy, k prvnímu průchodu, který jsem uviděl. Tvořilo ho schodiště z mohutných kamenů, jednotlivé bloky se křivě lámaly a mizely kdesi strmě v temnotách. Seskakoval jsem dolů, podrážky mi podkluzovaly na vymletých nášlapech, ztichlou, stísněnou postranní uličkou se rozléhaly jen mé spěšné, osamělé kroky. Přidržoval jsem se zábradlí, jehož zrezlé kovové příčky suše řinčely ve zdírkách, a lehce jsem se třásl nahromaděným adrenalinem i nenadálým poklesem teploty v prostorách, k nimž si slunce marně hledalo svou cestu.

Vzpomněl jsem si na zážitek z Punkevních jeskyní, kam jsme si jako středoškolský kolektiv zajeli ve třetáku na gymplu. Učitelka naší skupině, stále ještě nedospělým svěřencům, kladla na srdce, ať se nezapomeneme přiobléct, ale málokdo z mých spolužáků, vousatých a prsatých pubertáků, ji bral vážně. Holky dorazily v kraťoučkých bundičkách, z nichž jim čouhala celá záda a foukalo jim na ledviny (jak by se vyjádřila přednostka jedné nefrologické kliniky), a kluci trvali na tričkách s krátkým rukávem. Místo hubených paží se některým z nich začínaly rýsovat vcelku ucházející bicepsy, zasloužená odměna za hodiny strávené v posilovně, vlastně jsem rozuměl důvodům, proč jim vadilo je schovávat. Já svou mikinu nechal neplánovaně ležet doma v předsíni, ale byl jsem rád, s jakou elegancí jsem zapadl mezi rebely.

„Nehodlám se s nikým hádat, dělejte si, co chcete,“ vzdala svou snahu třídní a ještě dodala něco ve smyslu, že není nad vlastní zkušenost. Později, to když nás všechny obestřel lezavý chlad podzemních chodeb, jsem samozřejmě hořce zalitoval.

Nyní mě na těle studilo navlhlé oblečení a já se zimomřivě otrásl. Byl jsem téměř u konce dlouhé, temné štěrbiny, zbývalo mi sotva pár kroků k jejímu nejzazšímu rohu, když jsem se udiveně zastavil. Místo očekávaného východu k městu, jehož povědomý šramot a ševelení ke mně odkudsi z dálky doléhaly, na mě civěla oprýskaná stará vrata. Byla zasazena v masivních zárubních, okolo nich se tyčily vysoké zdi a prázdná, špinavá okna.

Celá scéna mi byla zvláštním způsobem povědomá, ale do komplexního obrazu mi přece jen něco nesesedlo. Minimálně jistota, že ulička je přece normálně volně průchozí.

Chvilí jsem jen tak tupě stál a hleděl na slepý kout, ale pak jsem zkusil vzít za kliku. Uchopil jsem mohutnou, těžkou páku a zalomcoval s ní. Byla obrovská, sotva se mi vešla do ruky, připomínala vzácné kousky, jimiž bývají opatřeny vstupy do kostelů, svatyní či starověkých chrámů. Studila na kůži a ledový otisk z jejích reliéfů zůstal vepsán do mé dlaně ještě pár vteřin poté, co jsem svou snahu vzdal.

Bylo zamčeno.

Nakonec jsem, ani nevím proč, na dveře zabušil. Do úderů jsem se opřel razantní, odhodlanou silou, až jsem si odřel kůži o seškrábaný lak. Mnul jsem si bolavá místa, vstřebával ticho, jež se vzápětí rozhostilo, a docházelo mi, že vlastně vůbec nevím, co dělám. Evidentně jsem se dostal na cizí soukromý

pozemek, a tak jsem se vrátil po schodech vzhůru, kde jsem opětovně stanul na kraji lesa.

Kráčel jsem opuštěnou ulicí podél řady sešlých fasád obrovských domů a pátral jsem po další zkratce, kterou bych se dostal někam mezi lidi. Centrum Varů jsem měl zdánlivě na dohled, ale zdálo se, jako bych nadobro zůstal oddělen od zbytku světa, uvězněn u přírodní stezky, na úpatí kopců tyčících se nad městem.

Košile se mi lepila na kůži, kabát mě tížil v náručí. Došlo mi, že svou šálu už nějakou dobu vláčím v prachu za sebou, a tak jsem ji vytřepal a namotal si ji na předloktí. Místa, která jsem míjel, mi byla naprosto cizí, snad bych se i vzdal a vrátil se k podivným vratům, jedinému průchodu, který jsem dosud objevil, kdyby mě nezaujal šramot nad hlavou.

„Haló,“ zavolal jsem na ženu, jejíž silueta se nezřetelně mihla za záclonou jednoho stavení. Zamával jsem, aby mě vzala na vědomí, ale buď mě neslyšela, nebo mě záměrně ignorovala. Místo odpovědi jen přibouchla okenici a zmizela mi z očí, ovšem hlasitá, intenzivní rána, jejíž rezonance doznívala ozvěnou, mě vytrhla z jakéhosi transu.

Několikrát jsem konsternovaně zamrkal, příliš ohromen holými fakty.

Nedokázal jsem si to vysvětlit, ale najednou jsem přesně věděl, kam mám jít.

4

Úzký průchod vedoucí k městu se nacházel jen o nepatrný kousek dál. Přišlo mi opravdu zvláštní, že jsem tu správnou uličku mezi domy předtím minul. Směřovala přímo k centru, z jejího konce ke mně doléhaly veselé hlasy a smích, a tak jsem si přehodil zátěž do druhé ruky a přidal do kroku.

Během okamžiku jsem se ocitl na prahu městské tepny, pohltila mě směs vůní, hluk a množství lidí, sluneční paprsky mi nelítostně ožehly tvář. Obhlédl jsem obě strany dlouhé pěší zóny, abych se lépe zorientoval, a zamířil jsem zpátky k hotelu Thermal. Telefon jsem jistojistě zapomněl na nočním stolku, před očima mi totiž vytanula jasná vzpomínka, jak si ho tam ukládám, abych dobil baterku. Nedokázal jsem si vysvětlit, jak mi to mohlo vypadnout z hlavy.

Hned po příjezdu jsem si přece prohlédl vybavení pokoje, vybalil veškeré věci a srovnal je do poliček. V koupelně jsem zkontroloval kvalitu ručníků a čistotu v rozích, abych se nenechal napálit jako kdysi v Rakousku. Zajel jsem si tenkrát na krátkou rekreaci s bývalou manželkou a opravdu mě urazilo, jak se mnou zaměstnanci jednali, když jsem upozornil na plíseň ve sprchovém koutě, zaprané ložní prádlo a nefunkční žárovky v lampičkách. Skoro se mi vysmáli. Se svou lámanou němčinou a zřetelným přízvukem jsem pro ně představoval podřadného občana z nějaké zoufale chudé země, ani se neobtěžovali s omluvou. Hodlal jsem

si ulevit sepsáním recenze na internet, ale jak už to bývá, po návratu domů jsem ve víru povinností na křivdu rychle zapomněl.

Nyní jsem kličkoval davem a udiveně se rozhlížel. Dlažba v ulicích sálala horkem, na mých pevných kotníčkových botách vycpaných drahou kožešinou spočinul ne jeden udivený pohled. Pod klubkem ze šály se kumuloval zapařený vzduch a já si břemeno přehazoval tam a zpět, jak neuhovené štěně. Nechal jsem se unášet proudem lidí a mhouřil jsem zrak, protože mě oslepovalo slunce, na jehož intenzivní paprsky jsem si nedokázal zvyknout. Kolemjdoucí do mě vráželi a nazlobeně mě obcházeli, když jsem polevoval v tempu, někteří se ohlíželi přes rameno, asi lehce zaskočení tím, jak jsem byl, vzhledem k teplému počasí, oblečen.

Míjel jsem muže v tričkách a mladé holky v titěrných šortkách nebo tenkých šatech sotva pod zadek. Jedna z nich se opírala o zdobené zábradlí u řeky, ovívala se složeným časopisem a unaveně pozorovala polonahé děti, které dováděly pod jemnou sprškou atrakce z vodní mlhoviny. Markýzy předzahrádek byly vytažené do maxima, hosté posedávali schovaní ve stínu, reklamní poutač na zmrzlinu vábil špalír lidí stojících v dlouhé, vinuté řadě.

„Jednu lahev vody, prosím,“ požádal jsem prodavače u pouličního stánku. „Jemně perlivou, chlazenou,“ upřesnil jsem.

Vstřebával jsem holá fakta a snažil se ignorovat nastupující paniku, která mě plíživě trávila. Pokud už bych snad uvažoval o zcela raritní a naprosto nereálné změně počasí, vůbec to nevypadalo, že by byl zaskočen ještě někdo jiný než já. O listopadu skutečně nemohla být ani řeč.

„Děkuji,“ hodil jsem peníze do misky na drobáky, roztřeseně uvolnil uzávěr a hltavě se osvěžil.

Nenapadalo mě ani jedno jediné racionální, uvěřitelné, či alespoň uspokojivé vysvětlení mé současné situace. Snad jen s výjimkou dojmu, že jsem se dočista zbláznil.

Muž za pultíkem shrábl peníze do kasy a pokynul dalším lidem ve frontě. Stál jsem pod rozložitou korunou košatého stromu a žíznivě dopíjel poslední doušky, zákazníci, co si vyžádali ledovou kávu, si převzali své pohárky a zmizeli směrem ke kolonádě.

„Promiňte,“ přitočil jsem se zpátky ke stánku, „co máme dneska za den?“

Použil jsem na otázku zcela neutrální tón, asi jako když si někdy v práci po ránu potřebuju na sesterně ujasnit, zda je úterý, kdy mívám ultrazvuky v ambulanci, či středa, kdy musím nejdřív stihnout vizity na oddělení.

„Pondělí,“ odpověděl prodavač nenuceně. Ťukal palcem do telefonu a dával mi svým postojem najevo, abych nerušil. Sepisoval nějakou důležitou zprávu.

„Aha,“ odtušil jsem zasmušile. Informace mě vůbec neuspokojila. Odborné konference, kterých jsem se v minulosti účastnil, se povětšinou odehrávaly na sklonku týdne.

„A datum?“ zeptal jsem se ještě. Muž zkontroloval údaje na displeji svého mobilu, pak povytáhnul obočí a spočinul zrakem na šále, co se mi houpala na zápěstí. Opřel se lokty o stůl a nahnul se blíž, jako by se s mou zmateností měla pojit i nějaká porucha sluchu.

„Je dvacátého, pane,“ pronesl pomalu a zřetelně. „Dvacátého srpna.“

5

Takže jsem se pomátl, běželo mi hlavou, když jsem chvátal městem ve snaze dostat se co nejrychleji na pokoj. Naprosto bez jediné pochyby právě vrcholilo léto. Z nějakého podivného důvodu jsem se však před odchodem z pokoje oblékl do teplých věcí a opustil hotel s přesvědčením, že je podzim.

Co mě k tomu, ksakru, vedlo?

Během chůze jsem využíval každý stinný kout, přesto mi bylo horko k nesnesení. *Ještěže mě navíc nehřály i láska a mládí, to už bych fakt nedal.*

U jednoho z menších obchůdků, uvězněných v řadě dalších, jsem se srazil s drobnou Vietnamkou, která urputně potahovala z cigarety, podupávala nohou a navzdory horku se choulila do svetru. Měřila asi metr padesát, byla hubená a zcela neprozřetelně na mně ulpěla pohledem, což mě přimělo zastavit se a zkusit ji vyzpovídat. Žena perfektně ovládala prázdný, nechápavý výraz typický pro generaci přistěhovalců, kteří rozumí, co jim říkáte, ale občas raději předstírají, že ne, a zprvu se tvářila nevrle a vrtěla hlavou, abych ji neobtěžoval, ale nakonec mě ubezpečila, že je dvacátého srpna, rok 2021. Pondělí. Léto.

Neuvěřitelné.

Téměř bych přísahal, že jsem se v uplynulých týdnech již smířil s neoblomným podzimem a nastupující zimou. Také